

קביעות

במשינה
ובהלכה היומית

במשינה היומית:
סדר קדשים
זבחים פרק ד' משנה ה' -
פרק י"ב משנה ב'
בהלכה היומית:
שור"ע או"ח
סימן מ"ו סעיף ה' -
סימן כ"ז סעיף ב'

גבורה יהודית

עדותה המצמרדת של

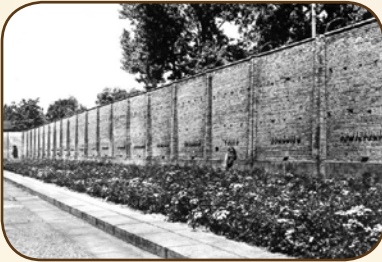
ניצולת השואה גב' קאופמן - פרק סיום

תלאות רבות חלפו עלינו במהלך המלחמה, אך לכל קושי יש קצבה וקץ. ומסתבר שגם עליי נגזרה גאולה כלשהי מהסבל המתמשך, על ידי ההשגחה העליונה.

הדבר אירע עוד לפני תום המלחמה. צבא גרמניה ערך מעין הסכם חילופין עם ממשלת שבדיה. חיילים נאצים ששהו בשבידיה הועברו לגרמניה, תמורת נשים חולות וילדים. אני זכיתי להיות בתוך אותן שנשלחו לשבדיה.

הגיעו אוטובוסים של הצלב האדום, והתבקשנו לעלות אליהם. אך אנחנו פחדנו: "נשים חולות, ילדים - מי יודע לאן לוקחים אותנו?!"... הנהגים היו שבדים, צבא גרמניה ערך מעין הסכם חילופין עם ממשלת שבדיה. חיילים נאצים ששהו בשבידיה הועברו לגרמניה, תמורת נשים חולות וילדים. אני זכיתי להיות בתוך אותן שנשלחו לשבדיה.

הגענו לשבדיה. לכל אחת מאיתנו היה בגד אחד ויחיד, שורץ כינים. השבדים לקחו לכולנו את הבגדים המזוהמים ושפרו אותם מול עינינו. לאחר מכן

חומת מחנה רוזנבריק

רצו אותנו ושפשפו את גופנו במברשות רצפה כדי לרכך את הלכלוך הקשה שדבק בנו, ואז נתנו לנו לישון בשקים של נייר. משם פוזרנו בבתי חולים ברחבי המדינה, שסך הכול טיפלו בנו היטב.

אך בזאת לא תם מסע ההתמודדות שלנו, יתומות עגולות, שבורות וחטורות-אמצעים. עם תום המלחמה ייסד רבה של שטוקהולם הגאון רבי בנימין זאב יעקובזון זצ"ל, יחד עם מרן המשגיח הגה"צ רבי שלמה

חולבה זיע"א מוסד לנעורות הפליטות שהתקבצו מרחבי אירופה אל העיר לידינה שבשבדיה.

הייתי 'קבוצת גליות' של משפחה בנות מהונגריה, פולין, ליטא וצ'כיה. כל אחת דיברה שפה שונה, ולמרות שכולנו ידענו גרמנית, לא רצינו להשתמש בשפה ארוורה זו בשום אופן. משכך, הוחלט שנדבר בלשון הקודש. היה לנו מורת שידעו לשון הקודש, והן שלמדו אותנו את השפה המקודשת!

נותרתי יחידה מכל משפחתי, ללא מכר קרוב או גואל. שם, בלידינה, כתבתי יומן ובו גוללתי את כאבי העמוק. עד היום אני זוכרת את השורות האחרונות שצרבתי מליבי הבורח: "היני בת שש עשרה. אין לי אב, אם, אח או אחות. ליבי מחכה בכל יום לאיש שיבין את כאבי. אך על פי שלא בא, נפשי מחכה לו בכל יום"... היה לנו טוב בלידינה. המנהלים והצוות החינוכי דאגו לנו במסירות עצומה, גשמיית ורוחנית כאחד. אינני מסוגלת לשכוח את היחס המיוחד של הרב יעקובזון זצ"ל לכל בת. הוא היה האבא שלנו, וגב' יעקובזון הייתה האימא שלנו, במקום אלו שהיו ואינם.

עדות מוחשית ליחס המיוחד שלהם, אחת מני רבות, היא: בכל פעם שהגיע דורך, נושא עימו צרור מכתבים, רצו אליי כולן במטרה לגלות אם קיבלו אות חיים ממשפחתן. אני מעולם לא קיבלתי מכתב. ידעתי היטב שאף אחד לא שרד את התופת. אך לא באמת הייתי לבד בעולמי. הרב יעקובזון בכבודו ובעצמו, כאשר היה נסע לחירל לגייס כספים, כתב לי מכתבים ממקום שהותו. כך יצא שגם אני, היתומה המוחללת, לא הייתי חריגה בתוך. גם אני, בסך הכול, קיבלתי מכתבים אישיים...

תמיד הייתי אני רצה לקחת את המעטפות מהדורך. היה זה תפקידי הבלתי-רשמי, לקחת את המעטפות ולחלקן לבנות. הרבנית יעקובזון קראה עליי בחיך את המסוק: "איש טוב זה, ואל בשורה טובה יבוא..."

"ברוך ה'; זכיתי לעלות לארץ הקודש", חותמת גב' קאופמן את תמצית מסכת חייה הסוערים. היא מראה תמונות של משפחתה המפוארת, ואומרת ברגש: "זכיתי להקים דור ישרים מבורך, נכדים וננינים שכולם הולכים בדרך התורה והחסידות. חזאת, רק זאת, היא התשובה הניצחת לגרמנים - כי 'נצח ישראל לא ישקר'. לעולם!"

(מבוסס על גיליון 'מרווח לצמח')

בפתח השער

"אני מתפרנס משמחות של יהודים..."

אל ביתו של מרן הגאון הקדוש רבי מאיר שמחה מדווינסק זיע"א, מחבר הספרים הנודעים 'אור שמח' ו'משך חכמה', הודפנו פעם אחרת נכבד.

בערב שבת בין השמשות ארע הדבר, כאשר השנים עשו את דרכם אל בית הנקסט העירוני לקבלת השבת ולתפלת ערבית שלאחרונה. בדרך, חלפו על פני חזיתת של טירת פאר.

"של מי הבית הזה?", התענין האורח.

"באן גר עורף דין", השיב הגאון.

תהא האורח: "הפיצד יתכן שעורף דין גר בחזית כה מפארת, בה צעת שקבוד הרב משתכן בדירה פשוטה ונדלת-רהיטים?"

"מדוע אינך מבין?", השיבו הרב, אור שמח מאיר את פניו הקדושות. "הלא הוא מתפרנס מוצרות של יהודים, וכאלו יש הרבה בצערנו. אני, לעומתו, מתפרנס משמחות של יהודים, וכמה כבר ישנן פאלה?!"...

מרן ראש הישיבה הגאון רבי אלקעזר מנחם מן שך זיע"א נהג בשנות בחירותו, כמו רבים מבני הישיבות של אותה התקופה, להתארח ולקעוד את ארוחותיו אצל משפחות בעלי-הבתים שבעירה.

באחת השבתות סעד על שולחן בעל-בית נדיב-לב, שנהג להזמין לקעודתו, לצד בחורי הישיבה, גם צעירים וחסרי-בית.

באותה שבת הזמין את אחד מאביוני העירה, איש אמלץ ומרעב. משתתחיליה הסעודה, מהר הנה להתנפל על המנה שהגיש לשלחן, וכמה עין זו כבר לא היתה. המנה עודדה בין שניו, וכבר הודרו לתבע מפעלת הבית להגיש לו את המנה השניה. בעל-הבית נשך את שפתיו ולא הגיב מאומה, כדי שלא לפגע חלילה בעני. הוא בקש להגיש לאיש את המנה הנוספת, אולם האביון שם על התנגדותו המוקדמת, ומשפילע את מעטו דרש את המנה הקאה במהירות...

באן כבר לא שילט בעל הבית בנפשו, ופנה אל העני בקשון רפה אך תמורה: "אמור לי, יקירי, האם זו נראית לך מידת דרך-ארץ להתנהג כך בשמחים על שיתקדם של אחרים?"

הדברים יצאו מפיו, והמבוכה שורה סביב לשלחן. אלא שאין פנתה אליו אשתו הצדקת, והגיבה בתרעמית: "אינני מבינה. האם הזמן האורח החשוב לביתנו כדי ללמוד פרק בהלכות דרך-ארץ? הלאו הזמנו אותו כדי להאכילו ולהשקותו כדי השם הטובה עלינו. מדוע אפוא נמצא לנכון לחנוך אותו?"...

"הדברים הללו, ששמעתי אז מפעלת-הבית, נצרכו בלבי כמכות אש", סכם מרן הרב שך זיע"א באופן תלמידיו. "הם ליוונו ללא הרף במהלך שנות חיי, והיו עבדו פרק מוסר בהקנסת אורחים ודאגה לאורח!"

כמה יפות הן המדות הטובות, כמה מרוממות, וכמה יש לנו להשתדל להדבק בהן. תמיד לתת לאורח, לחשב על צרתו וצעריו, להשתתף עמו בקשי הפרטי, ולשא עמו בעל הפכד.

ענין הנשיאה בעל הוא גם מבחינה רוחנית. פעמים רבות ישנם אנשים שלא נכו לקשר את עולמם בתורה הקדושה. עלינו להשתדל, אפוא, לעזור להם למצוא את דרכם אל האמת. לנסות לקשר אותם למשניות הסהורות, להלכות הנשגבות, לגמרא הקדושה, או לספרי מוסר טובים.

הלאו וננקה!

לזכר עולם יהיה צדיק
מוקדש לע"נ יו"ר הארגון
הרב שלמה בן רבי יונה זצ"ל
שטנצל
נביע"כ"ט בניסן תשע"ג

קבלת עלון המבחנים

ניתן לשלוח בקשה במייל Office@kviuta.org
דרך מערכת קביעות בטלפון 0722-79-4949 שלוחה 4 < 2
כמו"כ ניתן לענות על המבחנים במערכת זו או ב: kviuta.org
וכן דרך עמדות נדרים פלוס וקהילות ברחבי הארץ

לשיעורים

במשנה ובהלכה היומית
24 שעות
בטלפון 0722-79-4949
וכן kviuta.org

לקבלת העלון במייל Office@kviuta.org | מפצים את האור: להנצחות ותרומות להצלחה לע"נ יקיריך התקשר: 072-272-2200

חטאת העוף ועולת העוף

ונחם פרקים ו'–ז'

מליקה

בקרבת עוף אין הכהן שוחט את העוף בסכין, אלא 'מולק' את העוף בצפורנו, דהיינו שמכניס את צפורנו לתוך העוף של העוף, ולא לתוך הצוואר כמו בשחיטה, וחותר את השדרה והמפרקת עד שמגיע לסימנים, וחותרם. אע"פ ששחיטה כשרה אף בזר, מליקה כשרה רק בכהן.

המולק עוף של חולין, העוף נעשה נבילה, כדין כל בהמה ועוף שמתו שלא על ידי שחיטה, והאוכלו עובר בלאו, אבל חטאת העוף שנמלק כדין, התורה התירוה באכילה לכהנים.

בחטאת העוף הכהן חותר אחד מהסימנים [או רובו] כדין שחיטת עוף שהוא בסימן אחד, ואסור לחתוך יותר, שנאמר (ויקרא ה' ח) 'ולא יבדיל', אמנם בעולת העוף חייב להבדיל, ולכן חותר שני הסימנים, אע"פ שהכשרו של עוף בחולין הוא בסימן אחד.

בכל מליקה צריך לזהר שלא יחתוך רוב בשר הצוואר לפני שחותך את הסימנים, משום שמיד שחתך את השדרה והמפרקת ורוב בשר, נעשה העוף נבילה ונחשב כמת, ושוב אינו מועיל לחתוך את הסימנים (חולין כ"א א').

הולכה וזריקה בקרבנות עוף

בקרבת עוף אין קבלת הדם בכלי וממילא אין גם הולכה.

בקרבת עוף אין זריקה או שפיכה מכלי, או מתנה ביד, אלא 'הזאה' ו'מיצוי': בחטאת העוף הכהן 'מזה', דהיינו שנוטל את העוף עצמו ומנענו כדי להזות מדמו על המזבח, ואח"כ 'ממזה' את הדם, דהיינו שדוחק את העוף על קיר המזבח והדם מתמצה על הקיר. מיצוי בחטאת העוף הוא כמו **שפיכת שירים** בשאר קרבנות. בעולת העוף יש רק מיצוי, ומיצוי בעולת העוף הוא כמו **זריקה** בשאר קרבנות, וכיון שבעולת העוף כבר הבדיל את הראש מהגוף, גם נוטל את הראש ודוחקו על קיר המזבח, ודמו מתמצה.

בחטאת העוף ההזאה והמיצוי הם למטה מחוט הסיקרא - כמו **עולת** בהמה - בקרן דרומית מערבית, שנאמר 'יסוד', ומשם נלמד שהדם של ההזאה והמיצוי צריך לירד לנקב ביסוד (עי' רע"ב ותוי"ט פ"ו מ"ד), שהוא למטה בקרן דרומית מערבית, ואם היה מזה וממזה למעלה מחוט הסיקרא, פעמים היה מזה על הקיר העליון, והדם היה מתעכב על הסובב ולא היה יורד ליסוד.

בעולת העוף המיצוי הוא למעלה מחוט הסיקרא - כמו **חטאת** בהמה - שבעולת העוף לא נאמר יסוד, ועוד שנאמר 'ומלק והקטיר', והקטיר נמצא דמו, ודרשו מה מליקה בראש המזבח אף הקטרה בראש המזבח, ומה הקטרה בראש המזבח אף מיצוי בראש המזבח. עיקר מקום המיצוי של עולת העוף הוא בקרן דרומית מזרחית, אבל כשהיו הרבה כהנים מתעסקים במיצוי של עולת העוף, היה אפשר לעשות מיצוי גם בקרן דרומית מערבית.

יש שנתנו סימן לדבר: **בזמן עולה למעלה, חטאת למטה**, ובהמה הוא להיפך, שבחטאת בהמה זריקת דמה היא למעלה, ובעולת בהמה זריקת דמה היא למטה.

חילוק בין חטאת בהמה לחטאת העוף

בחטאת **בהמה** האימורים מוקטרים על גבי המזבח, הבשר נאכל לכהנים, והעור ניתן לכהנים, ובעולת בהמה האימורים והבשר מוקטרים על גבי המזבח, והעור ניתן לכהנים. אמנם בקרבנות עוף או כולו לכהנים ואין למזבח כלום, או כולו למזבח ואין לכהנים כלום, שבחטאת העוף הכל לכהנים ואין האימורים למזבח, ורק דם ההזאה והמיצוי בלבד הוא למזבח, וזהו ששינו (פ"ו סוף מ"ד) 'אין למזבח אלא דם בלבד', ובעולת העוף כולו מוקטר על גבי המזבח - בשר, אימורים ועור.

הטעם שבקרבן עולה ויורד דל מביא גם עולת העוף

האבן עזרא ביאר על פי זה הטעם שבקרבן עולה ויורד עני מביא שתי תורים או שני בני יונה, אחד לחטאת ואחד לעולה, שהרי עשיר מביא רק כבשה או שעירת עזים לחטאת, ואינו מביא עולה, וביאר האבן עזרא (ויקרא ה') שכיון שבחטאת העוף אין למזבח אימורים, עני חייב להביא עולת העוף כדי להשלים את האימורים של חטאת שחסרים בחטאת העוף.

והאור שמח (הל' מעשר שני פ"ג ה"ג ובמלואים שם, ועי' בהקדמה לספר מקור ברוך) יישב על פי זה גירסא בגמרא בחולין (כ"ב א'), שיש הוה אמינא שמקריבים עולת העוף אף בלילה, והרשב"א (ש"ת סי' רע"ז) כתב שגירסא משובשת היא, שמביאים צוות' נלמד שכל הקרבנות פסולים בלילה, ויישב האור שמח שכיון שמקריבים עולת העוף רק כדי להשלים **הקטרת אימורים**, והקטרת אימורים כשרה בלילה, הוה אמינא שאפשר להקריב עולת העוף בלילה, עיי"ש.

אמנם בספר נועם אליעזר (להג"א ר"ט של"ט א, ס"ח נ"ה) הקשה שבגמרא בכריתות (ט' א') דרשו מקרא שאע"פ שגר חייב להביא עולה ושלמים, מכל מקום אם רוצה יכול להביא רק עולת העוף, אלא שאם עושה כן חייב להביא שני עופות, שלא מצינו בכל התורה כולה שמביאים קרבן אחד של עוף, עיי"ש, ואם חיוב עולת העוף בקרבן עולה ויורד הוא רק כדי להשלים את הקטרת האימורים של חטאת, בגר שנתגייר שתחילת חיובו הוא בעולה ולא בחטאת, למה יתחייב יותר מעולה אחת, אלא בעל כרחך דברי האבן עזרא הם רק טעמא דקרא, ולא ישתנו דינים מכח ביאורו, וא"כ גם אי אפשר לומר שיש הוה אמינא שמקריבים עולת העוף בלילה מכח ביאורו זה.

יש חדש בענין ביאת המשיח?

מרן רבינו הכהן הגדול מראדין בעל החפץ חיים זיע"א היה מרבה לדבר בענייני הגאולה וביאת משיח צדקנו, בצפייה ובכיסופין לגאולה השלימה בקרוב. מששמעוהו מדבר אודות ביאת משיח צדקנו - דומה היה, כי הנה, הנה שומעים כבר את פעמי בואו. החפץ חיים היה מדבר ברצינות עמוקה שכוז, ובנועמית בטחון, עד ששוב לא נתן למאן דהו לפקפק אף כחוט השערה, בהנחה, שיש להתכונן לקבל במהרה פני גואל ישראל. "אפילו סומא" - היה אומר - "אף הוא מסוגל לראות כי שריים אנו בעיקבתא דמשיחא, כל הסימנים מעידים על כך, כבר אין זה רחוק כלל".

אורחים שהיו מבקרים אותו, היה שואלם פעמים רבות, אם מדברים בעיר מגוריהם אודות המשיח. אף הכין לעצמו קפוסת שבת מיוחדת, כדי לקבל בה פני המשיח, ומזמן לזמן היה מתעטף בה ויושב לחכות לו. אף מזוודה היתה לו, שבה היה שם את חפציו הנחוצים ביותר, כדי ששכיבוש המשיח, מיד יהיה מוכן לילך עמו לארץ ישראל.

ופעם, בערב שבת בין השמשות, נכנס אליו גדול אחד, נתן לו שלום ותיכף שאלו רבינו: מה מדברים בחוץ אודות המשיח? ולא היה בפיו מענה, נענה הח"ח וואמר ככאב: 'הן זוהי הצרה שאין מדברים אודות המשיח, הלא נאמר "אחכה לו" ואין לא מהכח? אני יכול להבין - הלא "אחכה לו"!!'

אם-כן, מה מתאים יותר וכמה גדולה הזכות שירכבות ישראל לומדי המשנה היומית התחילו זה עתה בלימוד "סדר שריים" ועוסקים בעת הזאת בעניני עבודת הקרבנות בבית המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן.

הטענות הנוקבות של מרן החפץ חיים בעת תיקון חצות

רבים מבאי ביתו של החפץ חיים היו עדי ראהי ושמיעה. איך שבחצות לילה - כשכל בני הבית ננו שנתם, ובחוף שררה דומיה - היה נכנס לחדרו, ונעל את הדלת על סוגר וברית. מקורביו היו עומדים פעמים מאחורי הדלת, וברטט היו מקשיבים איך שהוא שופך שיח ומשתפל לפני קונו. דבריו היו חריפים וברורים. תחילה היה נותן שבח והודאה לבורא עולם על כל אשר גמלוהו, היה מפרט כל מאורע בחייו, על כל פרט ופרט היה מביט כעל זכות ומתנה גדולה, והיה נותן שבח והודיה על החסד הגדול שעשה עמו הקב"ה.

ומכיון שגמר לשבח אודות פרשת חייו הפרטיים, התחיל לדבר בזכותם של כלל ישראל, וכאן שינה לא רק את סגנון דבריו, כי אם גם את קולו, שאם עד עתה היה המורה והמתודה, כאן החל בתפקידו כ'תובע': "מה נתת לנו? נתת לנו תורה גדולה קדושה ונצחית, הרי בתחילה היתה התורה חתומה וסתומה, ומה עשיתי עבורך? פתחנו את התורה, נתנו לך את ספרי הנביאים, את חכמי התלמוד, את גאון התורה, קשרנו כתרים לתורה שבעל פה, גאונים ראשונים ואחרונים, נושאי כלים ופסקי הלכות, ומה קיבלנו עבור זה? צרות רדיפות והריגות, ואנו לא התכוננו לכל זאת, בכל ארצות פאורינו לקח את התורה עמנו, הצלחה מידי

אויביו ועד היום היא נישאת בידינו - אנו מחזיקים בה בחזקה".

עד כאן היה החשבון, ומכאן ואילך התחיל לתבוע את החוב: "כמה זמן עוד נחכה? עד מתי נמתין? עד מתי? הרי כולנו שבורים כחרס הנשבר, הבט והתבונן אבי בשמים, אם עוד תמצא לב יהודי אחד שלם". ולפתע החל להזעיק לעזרה את צדיקי הדורות שהלכו למנוחת עולמים. "אייכם" - היה צועק - "למה אתם מחשים? הרי אתם צריכים להיות התובעים עבורנו, נשמות קדושות, וכי כבר שכחתם הכל?" וכך היה נוהג מידי לילה בלילה, וכשהאיר המזרח, היה שב ללימודו ומחכה לקול פעמיו של משיח, מתוך אמונה ובטחון שהחוב ישולם.

(פחד דוד)

הרי ממיאל משיח כבר מגיע,

נשאי עבדו את ההכרעה בנידון...

בשנת תר"ץ, ערב שנת השמיטה, בחרה קהילת קרלין - פיסק המעטירה, ברבי מאיר קרלין, כממלא מקומו של גאון הדור - רבי דוד פרידמן, ושיגרה אליו כתב רבנות, שנחתם על ידי מאות יהודי העיר, ובראש הצה"ק רבי אברהם אלימלך פרלוב צוק"ל, האדמו"ר מסטולין - קרלין.

בא רבי מאיר לראדין, כדי לשאול בעצת החפץ חיים, אם לקבל את המשרה. בתחילה התנגד החפץ חיים לכך, כי רחוקה קרלין מוילנא, וליהודיה כרבי מאיר אסור לפרוש מכלל ישראל, פרישתו ממחיצת רבי חיים עוזר ופעולותיו, כפרישה מכלל ישראל.

אולם לאחר שפרנסי קהילת קרלין נחפזו גם הם לראדין והתחננו לפני החפץ חיים שיסכים להכתרה, הרהר בענין ואמר: ענין גורלי כזה אי אפשר להכריע בו לבדי, צריך להימלך בדעת גדולים, ומכיון שקרבה שנת השבע, שנת השמיטה, ועוד מעט יבוא המשיח, כדברי חז"ל "במוצאי שביעית בן דוד בא", ואליהו הנביא יבוא לפני בן לבשרו - אין זה הגון שמישהו אחר יפסק בדבר, בידעו שתוך זמן קצר הוא בא, מוטב נחכה לו ונשאר עבורו את ההכרעה!

אחד הנוכחים באותו מעמד, חיך קלילות. כאשר הבחין בואת החפץ חיים, תפסו בשרוולו ואמר: מר מסתפק בדבר? אצלי הוא בחזקת ודאי!

מדוע בכה הגאון הגדול חכם שלום כהן וצוק"ל?

מרן הגאון חכם שלום כהן וצוק"ל היה מרבה לקנון על גלות השכינה, ולא אחת בעת שנשא דברים לפני קהל שומעיו, היה יכול להתייפח בבכי על שכינה המתגוללת באשפתות. פעם אחת נכנס אחד מנכדיו לביתו בצהרי היום, היה זה בתקופת 'בין המצרים', ונחרד לראות שסבו מרן וצוק"ל יושב בחור וכוכה בכי תמרורים. הנכד רץ לרבנית ושאל אותה לפרש בכייתו של הסבא? האם אירע אסון חלילה? אולי הוא סובל מכאבים עזים? אבל הרבנית לא היתה צריכה לגשת ולבדוק כדי לדעת... "תסתכל מה יש על השולחן לפניו, ותדע למה הוא בוכה", אמרה לנכד. הוא התקרב בחשאי וראה סידור תפילה פתוח לפניו בסדר

בְּכִירָה עֵינֵי עֵינֵי יִרְדָּה מִיָּם

זוהי קודש ופתיחת מנחה על עניינים של חילוקי שאלה למאמץ השכלה

אמירת 'תיקון חצות'...

אוי ווי, זה לא הוא...

באחד הימים נודע בבית הרה"ק בעל ה'ישמח משה' זיע"א, שחתנו הגדול בעל 'אריה דבי עילאי', עומד לבקרו. החתן היה אהוב עד מאוד על בני הבית, ובמיוחד על חותנו. בני הבית שמחו מאוד לשמע ידיעה זו, והחלו להתכונן לקבלת פני החתן החשוב.

הישמח משה

ישב כדרכו בחדרו שקוע כל כולו בתלמוד ומפרשיו, ולא נטל כל חלק בהכנות של בני הבית. והנה הגיעה השעה אשר נועדה לבוא החתן, כל בני הבית עמדו וצפו מבעד לאורך הדרך, אך הוא בושש מלהגיע, עברה שעה ארוכה, ובני הבית המייחלים לבוא האורח החלו דואגים, כל רגע נוסף הגביר את המתח, שמא אירעה חלילה איזו תקלה בדרך.

כאשר סוף סוף נראה האורח הנכסף - מבעד החלון - הולך ומתקרב אל הבית, הזדור מיד אחד מאנשי הבית לחדרו של הישמח משה ואמר בהתרגשות רבה: "הוא הגיע!"

הישמח משה התנער מהרהורי לבש את בגדי השבת שלו, וחיש מהר יצא בריצה לקבל את פניו של אותו אורח גדול, שכל ימיו הוא מצפה לבואו - המלך המשיח - שהרי "הוא הגיע". אך מה רבה היתה תדהמתו כשנפגש פנים בפנים עם האורח, שלא היה אלא חתנו האהוב. לא יכול היה הישמח משה לשאת בגודל אכזבתו ונפל מתעלה! בני הבית מיהרו להעירו, ואז שמעוהו ממלמל: "הוא עוד לא הגיע, זה לא הוא!"

בראש השנה לפני התקיעות, היה סגנונו של ישראל הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זיע"א ניגש לארון הקודש ואמר: "ריבנו של עולם, אתה אמרת לנו: 'את תרועה יהיה לכם', משיח כן בניך תוקעים מאה קולות בכל יום מימי הדין - זה כמה אלפי שנים. ואילו אנו ... רבבות אלפי ישראל, ועוקים ומבקשים זה כמה אלפי שנים 'תקע בשופר גדול לחרותנו', אין אנו מבקשים אלא תקיעה אחת בלבד, עד מתי נשב ונצפה לתקיעה זו?"

מה תבשרי מחר?

סיפר הגאון הצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד, שבולמודו בפרשבורג אצל ה"כתב סופר" זצ"ל, שמע אשה אחת שואלת לחברתה: מה בשלת היום? וענתה: שעועית. ושוב שאלה: מה תבשרי מחר? והשיבה: 'לחם חלילה אל תפתחי פה לשון, אם לא יבוא המשיח עד למחר, אבשל עדשים'.

כאשר נשאל בעל ה"אמרי אמת" מדוע מסרב הוא לעלות להר הזיתים, השיב: אנו מאמינים שמשיח צדקנו יכול לבוא בכל רגע, ושנו חכמים כי בשעה

שמשיח יבוא, יעמוד על הר הזיתים ויבקע כל ההר, אם כן הרי יכול להיות שבאותו רגע שאמצא על ההר - יבוא המשיח, ואני רוצה לראות בגאולתן של ישראל...

בבית הרה"ק החוזה מלובלין זיע"א היה שעון המשמיע את צליליו כל שנה, פעם כשונכס אליו אחד ממקורביו אמר ל'חוזה': כי כל רגע אשר הוא שומע את

צלילי השעון, עצבות ממלאת את ליבו, כי על כן נזכר הוא שכל רגע מתקרב הוא למאה ועשרים שנותיו. נענה החוזה ואמר: ואילו אני - כל צליל וצליל ממלא את ליבי שמחה רבה, כי על כן כל רגע שעובר מקרב אותנו לביאת המשיח.

הקבצן שקיבל אישור כניסה לרשכתו של נפוליאון

הקיסר נפוליאון יצא לטייל לעת ערב, וראה אור קלוש מבליח מבית הכנסת. הסתקרן ונכנס, וראה יהודים יושבים על הקרקע, וקוראים לאור נרות בקול נהי. התעניין ושמע שמתאבלים על חורבן בית המקדש וירושלים. "מתי? מי? שָׁרִי יוֹעֲצִי לא דיווחו לי מאומה, ואף לא קראתי על כך בעיתוני!". הסבירו לו שהיה לפני אלפי שנים! הפטיר ואמר "רק לעם שבוכה על העבר, גם אחרי שנים כה רבות, לו מוכתח עתיד!"

בהיותו שוחר דעת, התחיל לעיין ולתור בספרות העתיקה ובמקורות שעמדו לרשותו, והתרשם במיוחד מדמותו של ירמיהו הנביא. בעוז רוח השמימי ירמיהו דבר ה', למרות שסבל רדיפות והצקות, הושלך לבור טיט ונרגם באבנים. הקיסר שאב השראה מאישיות זו, דמות אמיצה ואמיתית, והחליט לקבוע בחדר מלכותו פורטרט, ציור ענק עם דיוקנו של הנביא. נפוליאון דמיין בעיני רוחו את המראה: שוק הומה אדם, ברקע - חומות עיר, ובקדמת הציור - ירמיהו עומד ובקול קורא מתחנן כי העוברים ושבים יישבו אל ה'.

לבש נפוליאון בגדי אורח ויצא לשכונת היהודים בפריז הבירה, מחפש דמות שתשמש דמות-דוגמא לצייר המלכותי. סבב ברחובות עד שעניינו נפלו על יהודי קבצן יושב בקרן זווית, מכריז ומבקש נדבות. זקנו מגודל ופרוע, מצחו גבוה חרוש קמטים, בגדיו קרועים, גופו צנום, אך עיניו רושפות. נפש סוערת ניכרת דרכו.

פנה המלך על האיש "אדוני! עסקה טובה לי עבורך! סור לביתי, ושם, במשך מספר ימים, תשב מול אומן שיצייר את דיוקנך על בד הקנבס". "ומה עבורי בעסקה?" שאל היהודי. "אשלם 100 זהובים ליום 'עבודה'". 100 זהובים! דמי 'קבצנות' של חצי שנה! הרהר בינו לבין עצמו בשמחה. "מה הכתובת? מתי לבוא?", שאל. "תגיע מחר בחצות היום ל'כן' השיבו נפוליאון. "קיסר היהודי, "אתה גר בארמון?". "צרפת אנכי". רשם לו פתק, ונעלם.

בהתרגשות גדולה מיהר הקבצן לביתו. במוחו רואה זהובים נוצצים. ברור לו כי אין לבוא אל שער המלך בלבד! הוא מתרחץ ומסתפר. מסתרח ומתקן זקנו. לובש בגדיו היפים ביותר, וכך, נקי ובוהק מתייצב בשעה שנועדה. השומר רואה 'אישור כניסה' בכתב יד המלך, ומלווהו אחר כבוד ללשכת המלך האישית.

בכניסתו קד למלך, שמביט בו בתימהון "מי כבודו? איך נכנסת?" והיהודי בנימוס: "הלוא אתה, אדוני המלך, שכרת אותי שיצייר אותי". התבונן בו הקיסר בתימהון, ולאחר רגע קרא לעברו "אני רציני דמות של יהודי אותנטי, מוזק ולמוד סבל! דמותך 'החדשה' - מנולה והדור - כאלה יש לי אלפים! לא צריך אותך!"

הנה כי כן גלינו מארצנו, ואף נתרחקנו מעל אדמתנו. כמה כואבים אנו את ה'חורבן'! האם ילידנו שומעים מאתנו על רגשי רוממות קדושת המקדש? כמה אנו מצפים ומייחלים לגאולתנו השלימה? האם אנו ממלאים את חובתנו להנחילים כמיהה 'במהרה יבנה המקדש'? האם נשארו אותם יהודים שלא שיש שמים לשונם ולבושם בכל שנות הגלות הארוכה?

מה מידת הגעגוע שלנו לדרכי ציון האבלות, דרכיה וסגונתה? האם מלך המשיח יזהה אותנו? האם נותרנו אותנטיים?

המנהג בימי בין המצרים להקדיש שיעורים על עבודת המקדש, לתיאור הקדושה, הרוח וההוד. אין מתאים יותר ממלך בן-המלך שאבד, עד ששכח שכן מלך הוא... הפסיק להתגעגע, שקע בחיי החולין, כמה עצוב!

אחד הצדיקים ביקר בארץ ישראל לפני כמאה וחמישים שנה. בשומו הקיפוהו תלמידיו בהתרגשות "אולי יספר לנו רבנו הקדוש את אשר ראו עיניו בארץ זבת חלב ודבש! האם נותרו שרידי ימי קדם? עוד נשאר משהו מאז?" השיבם הרבי: "הדבר היחיד ששרד בירושלים 'מזמון הבית' ועד עתה - זהו ה'שנאת חנם', היא עדיין מבועבת שם, והשטן חוכך ידיו בהנאה..."

בנין הבית מחדש מתחיל בפניו ההריסות. נפנה מלבנו שנאת חנם, קנאה וצרות עין. נטהר נפשנו ובלבבנו משכן נבנה, באותנטיזם 'כמו פעם' - רק ללא שנאת חנם 'של פעם', וכמהרה נזכה לראות בנחמת ציון וירושלים.

רץ למשנה

"תזכה לדעת כל המשניות ותהיה איש מאושר..."

כותב הרב הקדוש רבי יהודה אריה לייב אלתר זיע"א, בעל ה'שפת אמת', בספרו (דברים): מרגלא בפני זקני מורי ורבי זכרוננו לברכה הלוא הוא

מִן הַמִּשְׁנָה הִנֵּחַ רַבִּי אֱלִיהוּ לִפְיָן זִיע"א בְּצִיּוֹתָיו מִשְׁבֵּת 'נְסִיחַת חֲזָקָה' שֶׁבִּכְרֵם-חֲסִידִים

הרב הקדוש בעל ה'חידושי הר"מ זיע"א, להזכיר לכל אחד שיהא לו דבקות עם סדר משניות שיהא שגור בפיו, ותמיד יחזור על המשניות".

דגמה אישית נתן מִן הַמִּשְׁנָה הַגָּאון הַצַּדִּיק רַבִּי אֱלִיהוּ לִפְיָן זִיע"א לְתַלְמִידָיו, בְּכֶן שֶׁנֶּהֱלַם לְלַמֵּד מִשְׁנֵי רְבוֹת, בְּהַסְבִּירָיו כִּי "יש זמנים שְׂאִי אֶפְשָׁר לְלַמֵּד מִתּוֹךְ סֵפֶר, וְאִם אֵדָם יוֹדֵעַ מִשְׁנֵי בְּעַל-פֶּה יִכָּל לְלַמֵּד גַּם בְּזִמְנֵים אֲלֶה".

פֶּאֶר עֶבֶר נִתְּחַן בְּעֵינָיו וְלֹא יָכֹל הָיָה לַעֲבֹד בְּסִפְרִים, יֵשׁ בְּעַצְמוֹ אֶת הַדָּבָר וְשֶׁנֶּן מִשְׁנֵי בְּעַל-פֶּה שׁוֹב וְשׁוֹב.

בְּהַקְדַּמַּת הַסֵּפֶר 'לב אֱלִיהוּ מִזְבֵּא' כִּי כְּמֵה פְעָמִים, תּוֹךְ עֲנֵה אִינְסוּפִית, בְּקֶשׁ מִבְּחֹרֵי הַיְשִׁיבָה, לְשִׁיבֵת 'נְסִיחַת חֲזָקָה' בְּכָפֶר-חֲסִידִים, לְבָחֵן אוֹתוֹ אִם יוֹדֵעַ מִשְׁנֵי בְּעַל-פֶּה...

גַּם מִן הַמִּשְׁנָה הַגָּאון הַצַּדִּיק רַבִּי יִחְזָקָל לִיִּנְטִישְׁטִין זִיע"א פֹּתֵב בְּאַגְרוֹתָיו (מִזְבֵּא בְּסִפֵּר 'אור יִחְזָקָל', אֲגָרוֹת): "בֶּן קִירִי, לִי, נָ" תִּזְכֶּה לְדַעַת כָּל הַמִּשְׁנֵי, כָּל שִׁטָּא סִדְרֵי מִשְׁנָה בְּעַל-פֶּה, וְתִזְכֶּה אִישׁ מִאוֹשֶׁר..."

סדר לימוד המשנה וההלכה היומית לחודש אב תשפ"ה

יום	יום תאריך	פרק משנה	פרק משנה	סימן	סימן	החלק יומית: קיצר	החלק יומית: קיצר
א	26	א	א	א	א	א	א
ב	27	ב	ב	ב	ב	ב	ב
ג	28	ג	ג	ג	ג	ג	ג
ד	29	ד	ד	ד	ד	ד	ד
ה	30	ה	ה	ה	ה	ה	ה
ו	31	ו	ו	ו	ו	ו	ו
ז	1	ז	ז	ז	ז	ז	ז
ח	2	ח	ח	ח	ח	ח	ח
ט	3	ט	ט	ט	ט	ט	ט
י	4	י	י	י	י	י	י
יא	5	יא	יא	יא	יא	יא	יא
יב	6	יב	יב	יב	יב	יב	יב
יג	7	יג	יג	יג	יג	יג	יג
יד	8	יד	יד	יד	יד	יד	יד
טו	9	טו	טו	טו	טו	טו	טו
טז	10	טז	טז	טז	טז	טז	טז
יז	11	יז	יז	יז	יז	יז	יז
יח	12	יח	יח	יח	יח	יח	יח
יט	13	יט	יט	יט	יט	יט	יט
כ	14	כ	כ	כ	כ	כ	כ
כא	15	כא	כא	כא	כא	כא	כא
כב	16	כב	כב	כב	כב	כב	כב
כג	17	כג	כג	כג	כג	כג	כג
כד	18	כד	כד	כד	כד	כד	כד
כה	19	כה	כה	כה	כה	כה	כה
כו	20	כו	כו	כו	כו	כו	כו
כז	21	כז	כז	כז	כז	כז	כז
כח	22	כח	כח	כח	כח	כח	כח
כט	23	כט	כט	כט	כט	כט	כט
ל	24	ל	ל	ל	ל	ל	ל

עבודת הקרבנות

שמעון הצדיק היה משיירי כנסת הגדולה, הוא היה אומר, על שלשה דברים העולם עומד, על התורה, ועל העבודה, ועל גמילות חסדים. (אבות פרק א' משנה ב') וברבינו עובדיה מברטנורא: על העבודה, עבודת הקרבנות, שכן שנינו במסכת תענית (דף כז:) אלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ. ומצינו שבשביל הקרבנות שהקריב נח נשבע הקב"ה שלא יביא מבול לעולם. הרי שהעולם עומד על הקרבנות. הקרבנות נחלקו לכמה סוגים: קרבנות צבור וקרבנות יחיד, קרבנות חובה וקרבנות נדבה, קדשי קדשים וקדשים קלים, קרבן בהמה [וצאן], קרבן עוף, מנחות ונסכים. וגם הקטורת בכלל הקרבנות. קרבנות צבור הם חובה, וזמנם קבוע, ומקריבים אותם גם בשבת, ואף שיש בהם מלאכות האסורות בשבת, העבודה דוחה שבת. קרבנות היחיד, יש שהם חובה, כגון שמביא קרבן על חטא שחטא, חטאת או אשם. או שמביא קרבן כדי להטהר,

נזיר, יולדת, זב או מצורע, וכן קרבן פסח, בכור בהמה טהורה, ומעשר בהמה. ויש שהם נדבה, שנתנדב לבו להביא קרבן לבית המקדש. ומביא קרבן עולה או שלמים. לגבי קרבן תודה, אמרו חז"ל: אמר רב יהודה אמר רב, ארבעה צריכין להודות, יורדי הים הולכי מדברות ומי שהיה חולה ונתרפא ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא (ברכות נד.) אם כן זו חובתם. בפרק חמישי ממסכת זבחים, פרק איזהו מקומן שאנו אומרים לפני תפילת שחרית, מפרטת המשנה איזה קרבנות הם קדשי קדשים ואיזה קדשים קלים. ובכל הפרק כולו אין אפילו מחלוקת אחת, שכולו נאמר בלשון שנמסר למשה בסיני בתורה שבעל פה. [ויש אומרים שלכן נבחר פרק זה לאומרו בכל יום לפני התפילה]. והטעם שאנו אומרים סדר הקרבנות בכל יום, על פי המבואר בגמרא (תענית כז:) שאמר אברהם אבינו בברית בין הבתרים לפני הקב"ה,

שבוע לימוד מוקדם:

לע"נ

הרב לוי בן הרב חנה ויוסף ז"ל
נלב"ע י' אב תשפ"א

לע"נ

הרה"ח יוסף דב בן הרה"ח שמשון זצ"ל
נלב"ע ט' אב תשע"ו
ולע"נ מרת רבקה בת יהושע הלוי ע"ה
נלב"ע כ"ד בסיון

לע"נ

ה' אבא פנחס בן משה (אהרן) ז"ל
נלב"ע ט"ו אב תשמ"ד
ולע"נ מרת רבקה בת דבורה ע"ה
נלב"ע ט"ו בתמוז

לע"נ

ר' יהואל מיכל בן ר' אברהם ז"ל
נלב"ע י"ד אב
לע"נ מרת צפורה פייגא בת ר' יעקב קאפיל ע"ה
נלב"ע כ"ט בתמוז

לע"נ

הרבנית מרת לאה
בת הרה"ח אברהם יהושע העשיל ע"ה
נלב"ע כ"ד אב תשע"ו

לע"נ

ר' דוד בן ר' שלום ז"ל
נלב"ע י"ח אב
לע"נ הר"ר משה חוב בן הרב רפאל שמואל יעקב ז"ל
נלב"ע י"ג באב

לע"נ

הר"ר דוד צבי בן ר' מאיר ז"ל
נלב"ע כ"ט אב תשס"ט

לע"נ

ר' יעקב בן ר' יצחק ז"ל
נלב"ע כ"ח אב

לע"נ

הרבנית מרת לאה
בת הרה"ח אברהם יהושע העשיל ע"ה
נלב"ע כ"ד אב תשע"ו

לע"נ

הרב אביעזר בן הרב רפאל ז"ל
נלב"ע ל' אב תשע"ד

לע"נ

הרב משה גדליה
בן ר' נחמיה זצ"ל
נלב"ע כ"ז אב

לע"נ

הרב אביעזר בן הרב רפאל ז"ל
נלב"ע ל' אב תשע"ד

לע"נ

הרבנית מרת לאה
בת הרה"ח אברהם יהושע העשיל ע"ה
נלב"ע כ"ד אב תשע"ו

לע"נ

הרב אביעזר בן הרב רפאל ז"ל
נלב"ע ל' אב תשע"ד

הזוכים בהגרלות:

מבחינים במשנה היומית 167-170 ו- 467-470 ומבחן בהלכה 59

ה' יהודה גמליאל, בני ברק
ה' דוד מחמלי, ירושלים
ה' ישראל כהנא, אשדוד
ה' יוחנן אייזנשטיין, ביתר

ה' חיים אורבך, בני ברק
ה' צבי גנץ, בני ברק
ה' אריה לביא, תל אביב
ה' יחזקאל כגן, בני ברק
ה' אבי גליק, בני ברק

לשמיטת דשימת התקדים
ברחי הארץ ובעולם
או להזמנת הלוח
ניתן להתקשר
ל'קביעותא בטלפון' שלווחה 3

בס"ד
יצא לאור
לוח המשנה
וההלכה
היומית
לשנת
תשפ"ו

דרושים מתנדבים לקחת לוחות/עלונים ממשרדנו בבני ברק להפצה ברחבי הארץ ובעולם.
נא להשאיר את פרטיכם ואת מה תוכלו להפיץ לזיכוי הרבים, במייל office@kviuta.org או בטלפון 072-332-3020 בשלווחה 8

NEW!
Mishna Yomis Beiyun by
Rav Yosef Greenwald now in
Kol Halashon
The yesoidos of the mishna
clearly expounded in short
shiurim on 2 mishnayos each
day. A rare combination of
clarity and depth!

בסוף חודש תמוז תשפ"ה
התחילו

רבבות לומדי המשנה היומית
בחורים וזקנים, אנרכים ובעלי בתים בלימוד
סדר קדשים

עדיין לא מאוחר!
הצטרף גם אתה לרבבות לומדי המשנה היומית
"אין כל הגלות הללו מתכנסות אלא בזכות המשניות"
(ויקרא רבה פרשה ז, א)